

Това население, наопаки, запазило своите привилегии да брани пшаницата и проходите и да обработва околните плодородни земи. Колко време се е задържало това, не се знае.

Турските документи, издадени по-късно, твърдят, че землището и седловината били засвоени лично от султана, обаче той не ги запазил само за двореца си, а създал от землището свещен вакъф на името на *Старата майка султанка* както въ Пчелище. Приходите от него се събирали за издръжка на градовете Мекка и Медина. Основател на този вакъф е султан *Мехмед Ханъ*.

Минали години. Та и тука, както въ Пчелище, настъпили тежки времена. Раята почнала да се бунтува.

За наглеждане и смиряване на недоволното население султанът определил за управник на селото *Търновския кадия*. Последният отделил за себе си надъ селото високо и сухо място за харманъ и конакъ. Тъй се уредилъ особенъ чифликъ, отделно отъ селото, и се именувалъ *Кадиева чифликъ*. Чифликътъ и постройките къмъ него заемали лъвата страна на *Бълянски долъ*, по издигнатия бръгъ, между дола и шосето за Драгижево.

Българското село, споредъ едно предание, било по-рано около старото селище *Радомира*, но по-сетне то постепенно се приближило до чифлика на кадията и заело дъсната страна завоя на дола, гдето имало буйна *церова гора*. По тая причина селото добило два имена: за турците — *Кадж чифликъ*, а за българите — *Церова Кория*. Преданието казва, че селото е изникнало на това място 200 години преди *Севастополската война*, сиречъ около 1650 г.

Днесъ, разбира се, корията е изсѣчена, земята е обръната на градини, ливади, дворове и ниви. Но, все пакъ, по южния край на селото стърчатъ нѣколко самотни изкуфѣли *церови дънери*, като живи потомци и свидетели на нѣкогатната гжста гора.

Чифликътъ не билъ на лично име, а на кадията, който и да бждѣлъ. Кадията поставялъ довѣрени хора да редятъ стопанството и раята подъ негово упжтване. Имало е време, когато подъ властта и наредбите на сѣщия кадия попадало и село *Кованлъкъ* (Пчелище), понеже тѣзи две близки и съседни села (на разстояние 2 километра) представляли еднакви части отъ вакъфа, посветенъ на *Старата майка султанка*.

Следъ години мирниятъ животъ на българската рая пакъ се нарушава. Турски шайки били изпращани да умиряватъ населението или да го запазватъ отъ злосторници.

Ето единъ турски документъ, който рисува положението презъ тѣзи времена — време на *Гръцката етерия*: